

тринь дърветата въ градината осъмнали бѣли. Като ги видѣла така бѣли, Капка се досѣтила за Снѣжинка и завикала: „Снѣжинке, сестрице! Тукъ ли си? Обади се!“

— Тукъ съмъ, но съмъ затрупана, — чулъ се гласъ отъ единъ клонъ въ градината. — Вие снощи не се сътихте да отворите прозореца, за да влѣза.

Разбрали, че Снѣжинка е паднала и лежи затрупана подъ нѣкой клонъ. Изминалъ се денътъ. Привечерь духналь си-

лень вѣтъръ и раздухаль снѣга отъ всички клони. Блѣсналь въ прозореца и го отвориль. Въ стаята паднали много снѣжинки, но само една станала на момиченце. Останалитѣ се стопили край огнището. За да не отлети вече никога при снѣжинкитѣ, нарекли Снѣжинка „Дѣдовото момиченце“.

Оттогава никога вече Капка и Снѣжинка не бѣгали при другитѣ капки и снѣжинки и заживѣли при бабата и дѣдото мирно и щастливо.

Т. Харманджиевъ

АЗЪ, ГОСПОДИНЪ УЧИТЕЛЮ!

Учительтъ подигна малко очилата си, изгледа открай-докрай всички деца и рече:

— Сега — мирувайте! Внимание! Кой ще каже колко правятъ четири по петъ?

— Азъ, господинъ учителю! Азъ господинъ учителю! — завикаха повечето деца.

Но най-много викаше и повтаряше Мирчо Николовъ.

— Да каже... Мирчо Николовъ! — посочи учительтъ сь ржка.

Мирчо Николовъ стана правъ.

— Четири по петъ... четири по петъ правятъ... тѣ правятъ петнадесетъ, господинъ учителю! Другитѣ деца се размѣха.

— Видѣ ли сега? — скара му се учительтъ. — Винаги така! А щомъ не знаешъ, защо бързашъ? Можеше да си кротувашъ като тия, които не знаятъ. Правятъ петнадесетъ!... Какъ намѣри така бързо, че правятъ петнадесетъ? Я да видимъ! Колко правятъ петъ и петъ?

— Десетъ! — отговори чевръсто Мирчо Николовъ.

— Добре. Прибави сега още петъ! Колко ще станатъ всичко?

— Петнадесетъ!

— А колко по петъ станаха вече?

— Четири по петъ!

— Ето па-а-акъ... Защо бързашъ? Кой те гони? Защо от-